

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑ Υ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Ηούχασε, Μηλιά! της είπε ο Γιαννάκης. Δεν είνε νυχτερίδες!... Είνε ο γλάρος μας!... Σε γνώρισε κ' ήρθε να σε χαιρετήσει... Νά, τώρα κάθησε στο χέρι μου... Κύτταξε λοιπόν!

Πραγματικά, ήταν ο γλάρος. Τιμπούσε τα μαλλιά του Γιαννάκη κι' από κεί πήδουσε στον ώμο της αδελφής του γεμάτος χαρά που τους ξανάβλεπε...

'Υστερα πέταξε και στάθηκε στο χείλος μιάς σχισμής, επάνω στον βράχο.

— Κύτταξε! είπε ο Γιαννάκης. Φαίνεται σαν να μās φωνάζη... Τί να μās θέλη;... Πάω να ιδώ. Μηλιά, έλα, τρέξε να ιδής τί ώραία που είνε!...

Και ο Γιαννάκης στηλώθηκε στις μύτες των ποδιών του για να ιδή καλύτερα.

'Η Μηλιά πλησίασε κι' εκείνη.

— Μπα! είνε ή φωλιά του! είπε... 'Εχει μέσα πέντε πουλάκια... τα παιδιά του... 'Ω! τί ώραία που είνε!

— Πρέπει να πηγαίνουμε, είπε ο Ζοζός. Οί κύριοι περιμένουν και θ' άνησυχούν...

— 'Εχεις δίκηρο, Ζοζό... Πάμε...

Και, αφού κύτταξε για τελευταία φορά τη στηλιά κι' έστειλε ένα φίλημα στον γλάρο, ή Μηλιά πήρε το κουτί από τα χέρια του Ζοζού, λέγοντας:

— 'Εγώ το βρήκα κι' εγώ θα το δώσω στον κ. Γκαζί.

Βγήκαν έξω και κατέθηκαν κ' οί τρεις τη σκάλα, την όποια φώτιζε το φεγγάρι.

— 'Αμ' από την καλαμωτή δεν θα πάρουμε τίποτε; ρώτησε ο Ζοζός, ό όποιος είχε πάρει επίτηδες μαζί του το σακκί του ναύτη. 'Α! Τί ώραίος άστακός! Τί ώραίες γλώσσες!... 'Αρέσουν πολύ στον κύριο!...

Και ό μαύρος γέμισε το σακκί χαρούμενος, τό έρριξε στον ώμο του και τράβηξε προς την έξοδο.

'Εκεί σφύριξε. 'Αμέσως έν' άλλο σφύριγμα του άπάντησε άπ' έξω.

— Οί κύριοι μās περιμένουν! είπε. 'Εμπρός, παιδιά! 'Εγώ περνά πρώτος και σείς άκολουθήστε με...

Ο Ζοζός έδεσε στο πόδι του τό σακκί με τούς άστακούς και χώθηκε πρώτος στην τρύπα.

Χωρίς δισταγμούς, τον άκούθησαν ό Γιαννάκης και κατόπιν ή Μηλιά με τον θησαυρό.

Πέρασαν όλοι την τρύπα χωρίς δυσκολία. 'Εξω τούς περίμενε ό κ. Γκαζί. 'Η Μηλιά, μόλις βγήκε, του παρέδωσε τό κουτί με τον θησαυρό.

— Με δυσκόλεψε πολύ στην τρύπα, του είπε, αλλά είμαι τόσο εύχαριστημένη που κατώρθωσα να σās τό φέρω...

— Λοιπόν, Μηλιά, τά κατάφερες; ρώτησε ό κ. Ντουμάν, πλησιάζοντας βιαστικά. 'Ο θησαυρός;

— Κυττάχτε! είπε ό κ. Γκαζί, και του παρουσίασε τό κιβώτιο.

— Τί θαυμάσιο καλλιτέχνημα! είπε ό κ. Ντουμάν. Και τό περιεχόμενο άνταποκρίνεται προς τίς έλπίδες μας;

Ο κ. Γκαζί άνασήκωσε τό σκέπασμα. Μιά άχτίνα του φεγγαριού έπεσε άπάνω στα πετράδια και τά έκανε να λάμπουν τόσο ζωηρά, ώστε νόμιζε κανείς ότι τό κιβώτιο πήρε έξαφνα φωτιά.

— Μά αυτές ή πέτρες είνε μιά όλόκληρη περιουσία! είπε με θαυμασμό ό κ. Ντουμάν. Μηλιά, κόρη μου, δεν έχασες σήμερα τον καιρό σου! 'Αγαπητέ μου 'Ανδρέα, έξασφάλισες τό μέλλον σου. Είσαι εύτυχισμένος!

— 'Ο θησαυρός άνήκει στα παιδιά! είπε με μεγάλη σοβαρότητα ό κ. Γκαζί. 'Αν δεν ήσαν αυτά, θα έμενε άκόμα

στο βράχο... κι' ούτε κανείς θα τον άνεκάλυπτε ποτέ.

— Δηλαδή άν δεν ήταν ό γλάρος! είπε ό Γιαννάκης. Στον γλάρο χρωστούμε αυτή την εύτυχία... Τόν είδαμε, ξέρετε, πάλι... 'Εκανε τη φωλιά του μέσα στο βράχο κι' έχει πέντε μικρά... Τί χαριτωμένα που είνε!

— Πάμε πρώτα να δειπνήσουμε κ' ύστερα λογαριαζόμαστε, είπε ό κ. Ντουμάν. 'Εγώ άναλαμβάνω τό κουτί... δός το μου, αγαπητέ μου Γκαζί. Θα τό φυλάξω καλύτερα από σένα...

Ο κ. Γκαζί τό έδωσε στον κ. Ντουμάν κι' έπειτα, γυρίζοντας προς την Μηλιά, της είπε:

— Δόσε μου τό χέρι σου, Μηλιά... Θα είσαι πολύ κουρασμένη...

— Ναι, είμαι λίγο, κύριε... 'Αλλά δεν έτολμούσα...

Τότε ό 'Ανδρέας πήρε τό χέρι της Μηλιάς και τό πέρασε κάτω άπ' τό μπρατσο του. Και ξεκίνησαν.

— Νά τό άμάξι! είπε ό Ζοζός στον κ. Ντουμάν.

Και του έδειξε ένα μαύρο σημάδι που μόνο τά διαπεραστικά μάτια του μαύρου μπορούσαν να διακρίνουν.

— Όταν έφτασαν, κάθησαν όλοι στις θέσεις τους.

— Γρήγορα, Πέτρο! είπε ό κ. Ντουμάν στον άμαξα. Θα μās πάς στο ξενοδοχείο που πήγαμε και στον έρχομό... Πεινάμε όλοι πολύ. 'Αλήθεια, Γιαννάκη;

— Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ό μικρός. 'Από την πολλή πείνα που έχω, μου φαίνεται ότι δεν πεινάω πειά.

— 'Αν θέλετε, κύριε, μπορείτε να τσιμπήσετε κάτι, είπε ό Ζοζός.

Και άρχισε να κόβη σε φέτες ένα ψωμί κι' ένα ύπέροχο ζαμπόνι.

— 'Επειτα, αφού άνοιξε και δυό μποτίλιες κρασι, είπε στον Γιαννάκη:

— Πάρε αυτά, Γιαννάκη, και σερβίρισε τούς κυρίους!

Ο μικρός γονάτισε άπάνω στο κάθισμά του και άρχισε τό σερβίρισμα από τον κ. Ντουμάν, λέγοντας:

— Δοκιμάστε αυτό τό ζαμπόνι, κύριε, να δήτε τί ώραίο που είνε.

— Και που τό ξέρεις εσύ; ρώτησε ό κ. Ντουμάν. Φαίνεται ότι τό δοκίμασες πριν από μένα, γιατί τό στόμα σου είνε γεμάτο...

— Πήρα μόνο ένα μικρό κομματάκι... Είχε κοπή άσχημα κι' ό Ζοζός δεν θέλησε να τό παρουσιάση έτσι στους κυρίους. 'Αλήθεια, Ζοζό;

— Ναι, έπρεπε όμο να περιμένης να φάνε πρώτα οί κύριοι...

Τό ζαμπόνι τούς φάνηκε έξαίσιο, καθώς και τό κρασί...

— Μπράβο, Ζοζό! 'Η ιδέα σου ήταν λαμπρή! είπε ό κ. Ντουμάν. Μās έκανες να έορτάσουμε τό αίσιο τέλος του ταξιδιού μας!... Μά γιατί, 'Ανδρέα, δεν υιλές καθόλου κι' εσύ;... Διαφορετικός ήρθες και διαφορετικός γυρίζεις, καθώς βλέπω...

— Δεν είμαι καθόλου μελαγχολικός! είπε ό νέος. Συλλογίζομαι μόνο ότι ό θησαυρός άνήκει στα παιδιά.

— 'Οχι, φίλε μου... Είνε κληρονομιά σου... Τό πιστοποιεί ή έπιστολή του προπάππου σου!...

— Ναι, αλλά άν δεν ήταν ή Μηλιά κι' ό αδελφός της, ή κληρονομιά μου θα έμενε πάντα θαμμένη μέσα στον βράχο και θα έμενα φτωχός, όπως ύπήρξα πάντοτε...

— Και πώς μπορούμε να πάρουμε έμεις ό,τι άνήκει σε σās; διαμαρτυρήθηκε ή Μηλιά. Τό κιβώτιο αυτό άνήκει στον προπάππο σας. Είνε λοιπόν δικό σας!

— Φτάνει πειά ή συζήτησις! είπε ό κ. Ντουμάν. Νά, φτάσαμε κιόλας στο ξενοδοχείο.

('Ακολουθεί)

— Δόσε μου τό χέρι σου, Μηλιά. Θα είσαι πολύ κουρασμένη.